

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobkyně: B.T.H.**, nar. ..., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, v České republice bytem ..., *zastoupena Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Praha 1, Opletalova 25*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 12. 2016, čj. MV-146004-6/SO-2016,

t a k t o:

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

Žalobkyně se žalobou ze dne 28. 12. 2016 domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 2. 12. 2016, čj. MV-146004-6/SO-2016, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 23. 8. 2016, čj. OAM-10523-55/DP-2015, jímž byla I. dle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 2, 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) a v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999

Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“) a II. dle § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3 s odkazem na § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 56 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců zamítnuta žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná (dále jen „*OSVČ*“), podaná dle § 44a zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně v žalobě požadovala přiznání náhrady nákladů řízení.

II. Žaloba

Žalobkyně namítala, že správní orgány nadměru zveličují škodlivost jejího jednání, spočívající v uvedení nesprávného údaje v žádosti o prodloužení doby platnosti dlouhodobého pobytu za účelem podnikání. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že protokoly o výsledku žalobkyně a protokolem o výsledku svědka bylo prokázáno, že žalobkyně uvedla ve věci nepravdivý údaj, avšak správní orgán ji za toto jednání sankcionoval uložením pokuty ve výši 200,-Kč za spáchaný přestupek ve smyslu § 156 odst. 1 písm. i) s odkazem na § 103 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Skutečnost uvedení nesprávných údajů žalobkyně dále nepopírala, naopak v rámci protokolu se k tomuto doznala a vše pravdivě uvedla. Navíc žalobkyně je přesvědčena, že po celou dobu měla na území ČR zajištěno ubytování a skutečnost, že se na jedné z uvedených adres fyzicky nezdržuje, není důvodem k zamítnutí její žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, což dle jejího názoru potvrzuje ustálená rozhodovací praxe nadřízeného orgánu. Z výše uvedeného lze dovodit, že porušení právní povinnosti, které se měla žalobkyně dopustit, pravděpodobně zasluhuje sankci v podobě uložené pokuty a hrozby ukončení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, na druhou stranu v případě žalobkyně se nejedná o natolik závažné porušení právní povinnosti, kterému by bylo přiměřené ukončení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, o čemž mimo jiné svědčí i výše uložené pokuty. Žalobkyně nesouhlasila s názorem správního orgánu I. stupně, kterému žalovaná přisvědčila, a sice že se jedná o opakované jednání, jelikož žalobkyně vypovídala dvakrát ve stejné věci a během stejného řízení, se nakonec ke svému jednání doznala. Nad to je třeba připomenout, že nepravdivé údaje uvedené žalobkyní se vztahovaly toliko k faktickému pobytu žalobkyně, které nikterak nesouvisí s povinnou náležitostí v podobě dokladu o zajištění ubytování.

Správní orgány zneužily institutu správního uvážení, když nepřihlédly k situaci žalobkyně a nezabývaly se otázkou, jakým způsobem by jejich rozhodnutí mohla zasáhnout zájem nezletilé dcery žalobkyně N.T., nar. ..., a to v návaznosti na ustanovení Úmluvy o právech dítěte, kterou je Česká republika vázána, a ve které je stanoveno, že „*zájem dítěte musí být předním hlediskem při jakékoliv činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče nebo, správními neb zákonodárnými orgány*“ (čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte). Žalobkyně ve svém vyjádření za dne 8. 2. 2016 navrhovala provést důkaz písemným stanoviskem místně příslušného orgánu sociálně právní ochrany dítěte, avšak správní orgán I. stupně k tomuto návrhu zůstal lhostejný a naopak naprosto bagatelizoval nepřiměřenost rozhodnutí pro žalobkyni a její dceru. Žalovaná se pak s touto námitkou žalobkyně vypořádala zcela nedostatečným způsobem a aprobovala nezákonné a nepřezkoumatelné rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Závěrem žalobkyně namítala, že správní orgány nedbaly své zákonné povinnosti zakotvené v § 174a zákona o pobytu cizinců, tedy povinnosti zkoumat přiměřenost dopadů všech rozhodnutí dle tohoto zákona. Výčet uvedený v ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců je výčtem, který představuje minimální množinu faktorů, které ovlivňují přiměřenost správního rozhodnutí, přičemž, je-li správní orgán povinen zvážit „zejména“ vyjmenované faktory, tak to znamená, že se musí vypořádat se vším uvedeným. Jinými slovy, dle zákona o pobytu cizinců musí být každé rozhodnutí přiměřené, přičemž § 174a tohoto zákona nabízí odpověď na otázku, co je onou „přiměřeností“. Předmětné ustanovení zákona nabízí onen minimální výčet okruhů, jimiž se správní orgán musí ve svém meritorním rozhodnutí vypořádat. V této souvislosti nemůže obstát, pokud správní orgán provede požadovanou úvahu jen v omezené míře nebo se s nimi nevypořádá vůbec. Skutečnost tvrzená správními orgány, že žalobkyně nemá na území manžela nebo „vztah obdobný vztahu rodinnému“ a že se stýká pouze s vietnamskou komunitou, je v první řadě naprosto nepřezkoumatelná a rovněž neznámá, že žalobkyně na území ČR nemá vytvořené takové trvalé vazby a vztahy, jejichž přerušení by pro ni nebylo citlivým zásahem do jejího soukromého života. Žalobkyně žije na území ČR již od roku 2008, nikdy neporušovala právní předpisy, má zde vytvořeno podnikatelské zázemí, známé a kamarády. Žalobkyně dále konstatovala, že celé posouzení dopadu rozhodnutí dle § 174a zákona o pobytu cizinců, pak správní orgán shrnuje do tvrzení, že nepřiměřený zásah nebyl prokázán, avšak nijak jej to nezabavuje povinnosti se posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců důkladně věnovat. Rovněž správní orgán tím, že se v odůvodnění rozhodnutí s touto nepřiměřeností nevypořádal, jednal také v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu. Žalovaná nezákonný postup správního orgánu I. stupně neodstranila, čímž založila nezákonnost a nepřezkoumatelnost rovněž svého rozhodnutí.

Vzhledem k výše uvedenému žalobkyně navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že se ztotožňuje se skutkovými zjištěními i právní kvalifikací předcházejících rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Žalovaná odmítla námitky uvedené v žalobě jako nedůvodné. Ze spisového materiálu nevyplývají žádné nové skutečnosti uváděné žalobkyní ve zmíněných žalobních bodech. V podrobnostech odkázala žalovaná na obsah napadeného rozhodnutí a na spisový materiál. Žaloba nepřinesla žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost rozhodnutí žalované zpochybňovala. S ohledem na uvedené žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Jednání před krajským soudem

Zástupce žalobkyně při jednání před soudem dne 6. 12. 2017 setrval na dosavadních tvrzeních uvedených v žalobě. Žalovaná se bez omluvy k jednání nedostavila.

V. Posouzení věci krajským soudem

V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu mimo jiné vyplývá, že žalobkyně podala dne 15. 4. 2015 žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem podnikání – OSVČ ve smyslu § 44a zákona o pobytu cizinců. Do formuláře žádosti vyplnila jako adresu místa pobytu na území – ... K žádosti žalobkyně předložila nájemní smlouvu uzavřenou dne 10. 4. 2015 mezi panem V.V.T., nar. ..., státní občan Vietnamské socialistické republiky (dále jen „majitel nemovitosti“) a žalobkyní, a to na adrese ... V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že žalobkyně na předmětné adrese nájemní smlouvy nikdy neměla zajištěné ubytování. V rámci správního řízení byly provedeny opakované pobytové kontroly, výslech svědka (majitele nemovitosti) a opakované výslechy žalobkyně. Z pobytové kontroly ze dne 21. 5. 2015 na adrese ... bylo zjištěno, že majitel nemovitosti byt nikdy nikomu nepronajímal, ani nikomu nedával souhlas s uvedením jeho adresy jako místa pobytu. Majitel nemovitosti uvedl, že žalobkyni zná již delší dobu a dle jeho sdělení se žalobkyně nachází na adrese ... na uvedené adrese se nachází nemovitost, kterou také vlastní. Z pobytové kontroly ze dne 15. 6. 2015 vyplývá, že žalobkyně byla na adrese ... zastižena a uvedla, že na této adrese nebydlí, pouze sem dochází za přítelem panem N.V.M.. Dcera žalobkyně se nacházela ve Vietnamu. Dne 17. 6. 2015 byl proveden výslech žalobkyně, kterým bylo zjištěno, že po dobu jednoho roku a dvou měsíců ve skutečnosti žila na jiné adrese, než kterou správnímu orgánu nahlásila. Nájemní smlouvu o ubytování v Habartově správnímu orgánu předložila, i přestože na uvedené adrese nebydlela a ani bydlet nehodlala. Dále byl ke svědecké výpovědi předvolán pan V.V.T., majitel nemovitosti, který uvedl, že nejdříve podepsali se žalobkyní smlouvu, ale protože žalobkyně řekla, že smlouva není v pořádku, ubytování jí nikdy nezajistil. Z výpovědi svědka dále vyplynulo, že žalobkyně na adresách ... a ... nikdy nebydlela, přičemž ani na jedné z uvedených adrese neměla zajištěno ubytování.

Výpověď majitele nemovitosti spolu s výpovědí žalobkyně se v několika aspektech liší, nicméně oba se shodli, na tom, že žalobkyně nikdy na adrese ... neměla zajištěno ubytování a dále se shodli na tom, že uzavřeli nájemní smlouvu, která však formálně nikdy nebyla naplněna ani ukončena. Z výpovědí vyplývá, že obě strany mají za to, že tato smlouva není v platnosti a ani nebude naplněna.

Pro uvedené rozpory ve výpovědích byla žalobkyně opětovně předvolána k výsledku dne 25. 1. 2016. Žalobkyně uvedla, že bydlela se svým přítelem v ... (přesnou adresu si nepamatuje), její dcera byla ve Vietnamu, do ČR přicestovala zpět v září 2015. Na otázku, zda měla někdy zajištěno ubytování na adrese ... sdělila, že „*ano, přestěhovala jsem se tam. Bylo to asi v červnu 2015.*“ Nato uvedla, že ubytování měla zajištěno v zadním pokoji, kde bydlela s dcerou majitele, majitel ji nemohl dát smlouvu na adresu ... Žalobkyně dále vypověděla, že „*... jsem bydlela více než měsíc, bylo to v květnu nebo v červnu 2015.*“ Správní orgán se žalobkyně dotázal, zda si je jistá svou výpovědí, odpověděla, že ano, že se z této adresy stěhovala v červenci 2015. Správní orgán tedy žalobkyni obeznámil s výpovědí majitele nemovitosti, který uvedl, že v Habartově u něho nikdy nebydlela ani neměla zajištěno ubytování. Na to žalobkyně reagovala, že neví, proč to majitel nemovitosti uvedl. Dále správní orgán obeznámil žalobkyni s výpovědí ji samotné ze dne 17. 6. 2015, kde uvedla, že od roku 2014 žije se svým přítelem na adrese Poté se správní orgán znovu dotázal, zda někdy v Habartově bydlela. Žalobkyně sdělila „*Na adrese ... jsem nikdy nespala a nikdy nebydlela. Dostala jsem jen nájemní smlouvu, ale postel ani skříň jsem na adrese ..., nikdy zajištěné neměla.*“ Žalobkyně tedy následně přiznala, že lhala a uvedla, že v současné době bydlí na ubytovně v ...

Správní orgán I. stupně tedy žalobkyni dne 23. 8. 2016 zamítl žádost, neboť žalobkyně předložila náležitosti žádosti, v níž údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti. Dále správní orgán I. stupně ve výroku II. uvedl, že žalobkyně v uplynulých 5 letech porušila povinnost stanovenou zákonem o pobytu cizinců. Žalobkyně uváděla správní orgán v omyl a svým jednáním opakovaně porušovala své povinnosti stanovené v § 103 písm. c) zákona o pobytu cizinců, přičemž za spáchaný přestupek uvedený v § 156 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců jí byla uložena pořádková pokuta ve výši 200,- Kč, a dále soustavně porušovala povinnost uloženou v § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, což je neslučitelné s veřejným zájmem.

Žalobkyně proti tomuto rozhodnutí podala blanketní odvolání, které dne 13. 9. 2016 doplnila svým podáním. Žalovaná neshledala námitky v něm uvedené jako důvodné, proto dne 2. 12. 2016 odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdila.

Dle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců „*Žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se podává ministerstvu. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36 a § 46 odst. 3 a 7 vztahují obdobně.*“

Podle § 31 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců „*K žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů je cizinec povinen předložit doklad o zajištění ubytování po dobu pobytu na území.*“

Dle § 56 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců „*Dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže předloží padělané anebo pozměněné náležitosti nebo údaje podstatné pro posouzení žádosti v nich uvedené neodpovídají skutečnosti.*“

Podle § 56 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců „*Dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže v uplynulých 5 letech porušil povinnost stanovenou tímto zákonem, za podmínky, že důsledky neudělení dlouhodobého víza budou přiměřené důvodu pro neudělení dlouhodobého víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto neudělení do soukromého a rodinného života cizince.*“

Dle § 99 odst. 2 zákona o pobytu cizinců se pojmem „*ubytování pro účely tohoto zákona rozumí vztah založený smlouvou o ubytování, nájemní smlouvou, podnájemní smlouvou nebo smlouvou s obdobným obsahem.*“ Zdejší soud nepřikládá právní relevanci obsahu nájemní smlouvy ze dne 10. 4. 2015, na základě které žalobkyně dokládala zajištění ubytování, ale pozornost byla především zaměřena k posouzení otázky, zda skutečnosti, které žalobkyně uváděla v žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu, odpovídají realitě. Soud se v tomto zcela ztotožnil se závěry správních orgánů. Soud má za to, že došlo ke skutečnostem, na jejich základě vznikly podmínky proto, aby žádosti žalobkyně nebylo vyhověno.

Zdejší soud při posuzování důvodnosti žaloby bere na vědomí i judikaturu Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 16. 12. 2015, čj. 8 Azs 137/2015 - 37, vyslovil závěr, že jednou otázkou je zajištění ubytování cizince na konkrétní adrese a druhou je pak to, do jaké míry cizinec je či není povinen se na uvedené adrese soustavně a nepřetržitě zdržovat. Soud se kloní k názoru, že samozřejmě je nutné respektovat právo na svobodu pohybu, které umožňuje, aby v případě, že je cizinec hlášen na konkrétní adrese, nemusel se na této adrese soustavně a nepřetržitě zdržovat. Zdejší soud se s takovým výkladem Nejvyššího správního soudu ztotožňuje a nemá důvod se od něj odchýlovat. V daném případě však soud těžiště problému spatřuje v jiné rovině, než jak žalobkyně uvedla v žalobě, a to, že po celou dobu měla na území ČR zajištěno ubytování a skutečnost, že se na jedné z uvedených adres fyzicky nezdržuje, není důvodem k zamítnutí její žádosti. Toto tvrzení je však v rozporu s realitou, jak se ukázalo z obsahu správního spisu. Pokud soud porovná provedené pobytové kontroly, obsah výpovědi majitele nemovitosti a dále opakované výpovědi žalobkyně, je na první pohled zřejmé, že žalobkyně tvrdila skutečnosti, které neodpovídaly skutečnému stavu. Žalobkyně tedy ve správním řízení uvedla údaje, které neodpovídaly skutečnosti, a záměrně uváděla správní orgány v omyl. Ze správního spisu je zřejmé, že na adrese X nikdy neměla vytvořeny faktické podmínky pro uspokojování svých ubytovacích potřeb. Zdejší soud má za to, že předložená nájemní smlouva byla pouze formální a neodpovídala skutečnosti. Žalobkyně tedy nesplnila podmínku v § 31 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, tj. neprokázala a nedoložila, že má zajištěno ubytování. Soud v této souvislosti poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2013, čj. 9 As 153/2012 - 77, v němž judikoval, že „*neprokáže-li žadatel o udělení víza k pobytu nad 90 dnů, že má zajištěno ubytování po dobu pobytu na území (§ 31 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky), nejsou splněny zákonem stanovené podmínky pro udělení pobytového víza.*“

Cílem zákonodárce nebylo tolerovat úmyslné uvádění nesprávných údajů v průběhu správního řízení. Takové jednání lze považovat za závadné a neslučitelné s veřejným zájmem, neboť je ve veřejném zájmu, aby nebyl cizincům povolován pobyt na základě účelově vystavěných dokladů s cílem ovlivnit výsledek správního řízení. Jistěže je v zájmu žadatelů, aby uvedli náležité a pravdivé údaje i ve vztahu k tomu, aby jim bylo řádné doručováno a eventuálně tak nepřišli o některá svá práva tím, že by se nepodařilo doručit písemnosti nebo že by bylo doručeno fikcí. Současně však je zde veřejný zájem, a to zájem na řádném chodu veřejné správy spočívající v tom, že je nutné uvádět relevantní pravdivé údaje ve vztahu ke správnímu orgánu. Navíc otázka skutečného zajištění ubytování je jednou z podmínek prodloužení pobytového oprávnění na našem území. Tedy není to pouze otázka zájmu samotné žalobkyně, ale je to i otázka veřejného zájmu na řádném chodu veřejné správy, a také prokázání zajištění ubytování je jednou z podmínek prodloužení pobytového oprávnění. Dále soud uvádí, že žalobkyně byla v rámci výsledků opakovaně poučena o tom, že musí vypovídat pravdivě, a že uvedení nepravdivé skutečnosti je důvodem pro neprodloužení pobytového oprávnění. Žalobkyně přesto uváděla správní orgán v omyl, přičemž tak činila opakovaně a záměrně, přestože byla několikrát poučena, že má vypovídat pravdivě. Žalobkyně svým jednáním porušila ustanovení § 169 odst. 2 věty druhé zákona o pobytu cizinců *„Účastník řízení je povinen vypovídat pravdivě a nesmí nic zamlčet.“* Žalobkyně tedy svou lživou výpověď a předložením nájemní smlouvy, která neodpovídala skutečnosti, mařila průběh správního řízení a bránila ke zjištění skutečného stavu věci.

Žalobkyně dále namítala, že správní orgán ji za nepravdivý údaj sankcionoval uložením pokuty, a tedy neměl dále přistoupit i k zamítnutí žádosti. Soud uvádí, že je nutné oddělit přestupek od porušení povinnosti žalobkyně v rámci důkazního šetření. Soud souhlasí s názorem správního orgánu, tedy, že za přestupek oproti zákonu o pobytu cizinců byla žalobkyni uložena pořádková pokuta ve výši 200,- Kč, a za maření dokazování ve smyslu § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců žalobkyně do doby vydání rozhodnutí sankciována nebyla. Soud se zcela ztotožňuje s názorem, který uvedl prvostupňový správní orgán ve svém rozhodnutí: *„Správní orgán má za to, že uložená výše pokuty v tomto případě nemůže snižovat význam samotného protizákonného jednání žadatelky ve smyslu ust. § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, neboť mezi spáchaným přestupkem a porušením povinnosti vypovídat pravdivě není zjevná spojitost. Výše pořádkové pokuty byla ovlivněna vědomím správního orgánu, že žadatelka jednak spáchala přestupek ve smyslu ust. § 156 odst. 1 písm. i), za který jí byla sankce uložena, ale současně porušila svou povinnost uloženou ust. § 169 odst. 2 zák. č. 326/1999 Sb., jejímž důsledkem je zamítnutí žádosti, neboť svou povinnost, přes opakované poučování ze strany správního orgánu neustále porušovala, aby tak znemožnila zjištění skutečného stavu věci.“* K tomu soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2009, čj. 9 As 32/2008-57, který uvádí, že *„Řízení o uložení správního opatření a přestupkové řízení jsou samostatná a na sobě nezávislá řízení, což plyne i z rozdílné povahy opatření ukládaných správními orgány v těchto řízeních.“*

Na závěr žalobkyně namítala, že se správní orgány se ve svých rozhodnutích nedostatečně zabývaly dopadem rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně a zneužily institut správního uvážení, když nepřihlédly k situaci žalobkyně a nezabývaly se

otázkou, jakým způsobem by jejich rozhodnutí mohla zasáhnout zájem nezletilé dcery v návaznosti na Úmluvu o právech dítěte.

Soud k tomuto uvádí, že se správní orgány s touto otázkou poměrně podrobně vyrovnávaly. Žalobkyně na našem území pobývá od července roku 2008. Ostatní její příbuzní pobývají ve Vietnamu, kromě její nezletilé dcery, která se narodila v roce 2013. Dcera žalobkyně pobývala od února 2014 do září 2015 na území Vietnamu. Z výsledku vyplývá, že to bylo zejména proto, aby byla ve vietnamském prostředí a vnímala vietnamský jazyk. Žalobkyně finanční prostředky na nezletilou svým rodičům nezasílala, jelikož to nebylo nutné. Následně byla nezletilá dcera převezena do ČR, ale celá situace se jeví jako sociálně izolovaná. Žalobkyně neuvedla žádné kontakty na české prostředí. Pokud jde o vietnamskou komunitu žijící na území ČR, tak s manželem se v roce 2014 rozvedla, z výpovědí vyplývá, že se s ním již nestýká. Mezitím měla jiné partnery či partnera, zde je situace poměrně nejistá, protože nejprve se hovoří o jednom vztahu po dobu 7 let, ale následně žalobkyně uvedla, že ten to vztah trval 1 rok. Ale ani tento partner není označen jako otec nezletilé dcery. K tomu lze uvést, že z výpovědí žalobkyně vyplývá, že otcem nezletilé dcery byla jakási blíže nedefinovaná neznámá známost, i když v rodném listu je uveden ještě manžel a zároveň žalobkyně popírá faktické otcovství manžela. Žalobkyně tedy kromě své dcery na území ČR nemá žádný partnerský vztah ani jiné rodinné příslušníky. Na všechny tyto okolnosti správní orgán poukázal. Dále z cestovního dokladu bylo také zjištěno, že domovský stát pravidelně navštěvuje, nemohlo tedy dojít k zpřetrhání vazeb na území Vietnamu. Lze shrnout, že žalobkyně pobývá na území ČR toliko s nezletilou dcerou a dále, že vztah se zemí původu nebyl jakkoliv narušen, jelikož její kontakty na Vietnam jsou četné, zázemí tam má vybudováno. Správní orgán se v souvislosti s přiměřeností zabýval i jejím podnikáním v nehtovém studiu. Při posuzování přiměřenosti dále správní orgán vycházel z judikatury Nejvyššího správního soudu, Ústavního soudu a vycházel i z ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu, na základě kterého správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu. V tomto směru zdejší soud vyhodnotil jako dostatečné důvody, pro které správní orgány neshledaly nepřiměřený dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, ani že by napadené rozhodnutí bylo v rozporu s Úmluvou o právech dítěte.

VI. Rozhodnutí soudu

Soud neshledal žádný ze žalobkyní uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VII. Náklady řízení

Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : *Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).*

V Plzni dne 6. prosince 2017

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost: K.